

DÉ THRILLERSENSATIE UIT ZWEDEN

EMELIE SCHEPP

DE AUTEUR VAN **MEMENTO** EN **NARCOTICA**

VERTIGO

EMELIE SCHEPP

Vertigo

Vertaald door Corry van Bree

De Fontein

Erik Johansson keek uit het raam omdat hij een schrapend geluid hoorde. Meteen daarna hoorde hij het opnieuw, maar het was onmogelijk te bepalen waar het vandaan kwam. Het was te licht in de slaapkamer om iets in de verlaten tuin te kunnen zien.

In plaats daarvan zag hij zijn reflectie in het raam. Hij had dik grijs haar, zijn gezicht was bedekt met fijne rimpels en hij had een vermoeide blik in zijn ogen. Achter hem waren het onopgemaakte tweepersoonsbed en de deuropening naar de hal zichtbaar.

‘Erik, wat is er?’ De vrouw in de laag uitgesneden jurk op het display van zijn telefoon glimlachte onzeker naar hem.

‘Niets,’ antwoordde hij en hij zette zijn telefoon, die tegen een stapel pocketboeken op het bureau stond, iets rechter. ‘Ik hoorde iets.’

‘Misschien het geluid van je vriendin die thuiskomt?’ grapte ze tegen hem.

Erik schudde zijn hoofd. ‘Ik ben nog steeds single.’

‘Dat moet lastig zijn.’

‘Ik ben eraan gewend.’ Hij glimlachte naar de vrouw. Het was altijd een risico om met haar te praten, maar hij had het menselijke contact nodig. Ze was zesentwintig en mooi, maar niet gelukkig. Dat was het enige wat hij ooit voor haar had gewild.

Ze streek haar donkere haar achter haar oor. ‘Waar woon je nu?’ vroeg ze.

‘Je weet dat ik dat niet kan vertellen.’

Ze knikte teleurgesteld. ‘Het lijkt in elk geval een mooie woning.’

‘Dank je.’

‘Maar waarom branden er zo veel lampen?’

'Ik heb een hekel aan de duisternis,' antwoordde hij eerlijk. 'Dat is altijd zo geweest.'

Ze lachte. 'Ben je bang voor het donker?'

Erik wilde niet vertellen dat hij als kind al zo bang was geweest dat het niet voldoende was om het witte knuffelkonijn in zijn armen te houden, maar dat hij ook met het licht aan had geslapen. Dan zou ze hem beslist uitlachen. Hij sliep allang niet meer met het konijn, hoewel hij nog steeds bang voor het donker was.

Het paradoxale was dat hij midden in het uitgestrekte bosgebied Kolmården woonde. Een halfjaar geleden was hij naar de volkomen geïsoleerd liggende rode bungalow verhuisd, maar dat kon hij alleen zichzelf verwijten. Het was zijn eigen keus geweest, een manier om een tijdlang te kunnen ademhalen, om te kunnen blijven leven.

'Hallo?'

Erik schraapte zijn keel. 'Ja?'

'Je bent vanavond zo stil.'

'Ik weet het, sorry...'

Hij hoorde opnieuw iets. Deze keer was het een krakend geluid in de woning. Erik keek naar het bureau en luisterde geconcentreerd. Misschien was het alleen de terrasdeur in de keuken die in de wind klapperde. Hij had hem nooit openstaan, maar vanwege de ongewoon warme meiavond was er geen alternatief geweest.

'Luister, ik denk dat we beter kunnen ophangen.'

Erik keek weer naar haar. 'Nog even,' smeekte hij. 'Het is zo lang geleden dat we gepraat hebben.'

'Maar ik vind het niet fijn als je tegen me liegt.'

Hij fronste zijn voorhoofd. 'Liegen? Wat bedoel je?'

'Je zei toch dat je nog steeds alleen woont?'

'Ja. Dat is ook zo.'

'Wie stond er daarnet dan achter je?'

Erik draaide zich om en staarde naar de deuropening, maar zag niemand. 'Vind je dit grappig?' vroeg hij zachtjes terwijl hij in haar ogen keek. 'Vind je het grappig om me bang te maken?'

Ze glimlachte verbaasd. 'Ik begrijp niet wat je bedoelt. Waarom zou ik proberen je bang te maken? Er stond iemand achter je.'

‘Ik woon hier alleen, dus stop daarmee.’

‘Natuurlijk,’ zei ze geïrriteerd. ‘Maar als je eindelijk iemand in je leven hebt, kun je me dat gerust vertellen.’

Er kraakte weer iets. De haren op zijn armen gingen overeind staan toen hij beseftte dat ze gelijk had. Er was iemand in de woning. ‘Ik moet ophangen,’ zei hij en hij griste zijn telefoon van het bureau.

Hij wilde de verbinding net verbreken toen hij voetstappen in de woning hoorde. Zijn telefoon viel met een klap op de vloer, stuiterde omhoog en gleed onder het bureau. Hij wilde hem oppakken, maar trok in plaats daarvan de bovenste bureaulade open, haalde het pistool eruit en ontgrendelde het. Daarna sloop hij snel naar de deuropening en keek de gang in.

Hij zag geen beweging, geen schaduw.

De angst stroomde door zijn lichaam nu hij beseftte wie de indringer kon zijn.

Nee, nee, nee, dacht hij. Dit gebeurt niet, dit mag niet gebeuren...

Hij moest zo snel mogelijk het huis uit, maar het was een heel eind naar de dichtstbijzijnde burelen en de autosleutel zat in zijn vest, dat hij tijdens het avondeten over de rugleuning van de stoel had gehangen. Hij moest de sleutel ophalen, had geen keus.

Eriks benen trilden terwijl hij naar de keuken begon te lopen. Hij keek met het pistool stevig in zijn hand zorgvuldig om zich heen en probeerde stil te zijn, maar had het gevoel dat zijn angstige ademhaling door de hele woning echode.

Voordat hij de keuken in liep bleef hij staan en bereidde zich erop voor te moeten schieten.

De ruimte was echter leeg.

De lamp boven het aanrecht brandde, zijn bord en de pan met macaroni stonden in de gootsteen. Koele lucht stroomde vanaf de openstaande terrasdeur langs de vloer.

De stoel met het zwarte vest stond recht voor hem bij de tafel.

Hij liep er haastig naartoe, legde het pistool op de tafel en stopte zijn hand in de rechterzak van het vest, maar de autosleutel zat er niet in.

‘O mijn god...’ hijgde hij.

Erik voelde in de andere zak en had nog net voldoende tijd om zich te realiseren dat de sleutel weg was voordat de vloer achter hem kraakte.

Hij draaide zich haastig om en had het gevoel alsof hij tot ijs bevroor.

In de deuropening naar de hal stond een gemaskerde man.

Erik struikelde naar achteren, raakte de stoel en viel op de vloer. De paniek stroomde door zijn lichaam toen de man op hem afkwam.

Erik kwam op zijn knieën en tastte naar het pistool. Op het moment dat hij het wapen met zijn vingertoppen voelde kreeg hij een harde klap tegen zijn hoofd, viel door de kracht ervan naar voren en stootte zijn voorhoofd tegen de tafel.

Hij viel op zijn zij en bleef liggen. Zijn zicht werd troebel. De man pakte zijn benen vast en begon hem over de vloer te trekken.

Toen hij weer in staat was om zijn blik te focussen, stond de man met een mes in zijn hand naast hem.

‘Hoe heb je me gevonden?’ kreunde Erik. ‘Hoe heb je deze plek gevonden?’

De man boog zich over hem heen, sneed zijn overhemd open, hief het mes boven zijn hoofd en stootte het puntige lemmet met volle kracht in Eriks buik.

Een verschrikkelijke pijn verspreidde zich door Eriks lichaam. Hij probeerde instinctief zich met zijn handen te beschermen, maar de man sloeg ze weg en stak opnieuw.

Hij zei iets tegen hem, maar Erik verstond hem niet. Hij zag alleen dat de man iets uit zijn zak haalde. Iets waardoor hij moest denken aan het knuffelkonijn en alle slapeloze nachten die hij als kind had doorgemaakt.

Maandag

1

Rechercheur Mia Bolander keek tersluiks naar Patrik Wiking, die naast haar lag en nog diep in slaap was. Zijn mond stond half open, zijn baard was geplet en zijn borstkas ging in een kalm tempo op en neer.

Mia pakte haar telefoon voorzichtig van het nachtkastje en constateerde dat het kwart over acht was. Ze opende het display en hield het zo dat het scherpe licht niet op zijn gezicht scheen.

Buiten haar tweekamerflat in het gele appartementencomplex aan de Stockholmsväg in Haga klonk het geruis van het verkeer. Het was niet bepaald een van de chicste wijken van Norrköping, maar de huur was redelijk. En het was de goede kant van de stad, ver van Navestad en Hageby, waar de bendes de dienst uitmaakten.

Het geweld was de afgelopen jaren geëscaleerd en was steeds meedogenlozer geworden. Ruim een maand geleden waren er drie mannen doodgestoken in het Vrinnevi-bos en iets later was een twintigjarige man in een verlaten tankstation opgeblazen.

De zaak had de hoogste prioriteit gehad en omdat haar collega Henrik Levin vaderschapsverlof had, was Patrik bij wijze van versterking opgeroepen. Mia was in het begin niet bepaald enthousiast geweest om met een plaatsvervanger te moeten werken, maar om de een of andere reden mocht ze de Viking graag. Door zijn felblauwe ogen, blonde haar en grote baard leek hij echt op een Viking. Daarnaast was hij een uitstekende onderzoeker en paste hij goed in het team.

Alles veranderde toen ze bij een volkstuinhuisje waren beschooten. Patrik werd in zijn dijbeen geraakt en belandde in het ziekenhuis. Om geen tijd verloren te laten gaan koos Henrik ervoor om weer aan het werk te gaan. Het onderzoek kreeg uiteindelijk een

dramatische ontknoping toen er in een industriegebied een bom ontplofte waarbij meerdere bendeleden om het leven kwamen. De Viking had er daarna genoeg van om in het veld te werken. Hij nam ontslag en ging bij de afdeling Fraude en Economische Delicten werken. Dat was nu ruim een week geleden. Hun relatie duurde net zo lang.

Mia had geen idee wat hij in haar zag. Ze was geen klassieke schoonheid, gaf niets om mode en trends en was verdomd openhartig. Bovendien werden haar borsten elk jaar slapper, werd het blonde pagekapsel pluiziger en kreeg ze steeds meer rimpels op haar voorhoofd.

Maar ze gaf om hem. Ze gaf zelfs heel veel om hem, en hij koos ervoor om iedere ochtend in haar bed wakker te worden.

Ze kreeg vlinders in haar buik, niet door zijn aanwezigheid maar door wat ze op het display zag. De vorige avond had ze op Blocket naar verlovingsringen gezocht en ze had een paar tweedehands gouden ringen gevonden die voor een fractie van de werkelijke waarde werden verkocht.

Mia beet op haar wang. In eerste instantie had ze getwijfeld of het wel zo'n goed idee was om de volgende stap met Patrik te zetten. Dat zou absoluut veel te snel zijn, maar de ringen kostten slechts zeventienhonderd kronen en ze dacht dat ze de juiste maat hadden. Met het oog op haar beperkte budget moest het bijna voorbestemd zijn dat ze ze kocht.

Mia glimlachte, deelde de verkoper mee dat ze de ringen wilde kopen en legde haar telefoon op het nachtkastje.

Patrik sliep nog steeds.

Voorzichtig trok ze het dekbed met het verwassen dekbedovertrek over haar borsten en kamde haar haar met haar vingers tot het perfect op het kussen lag. Daarna gaf ze hem een por en deed haar ogen dicht. Jezus, wat was ze klef geworden.

Patrik bewoog, rekte zich uit en gaapte. Ze wachtte nog even voordat ze haar ogen opende. 'Goedemorgen.'

'Goedemorgen,' antwoordde hij. 'Word je net wakker?'

'Ja,' loog ze en ze bleef doodstil liggen om haar haar niet in de war te maken.

Hij boog zich over haar heen en wilde haar net een kus geven toen haar telefoon overging.

‘Verdomme.’ Mia stak haar hand uit, pakte de telefoon en zag dat het haar chef Gunnar Öhrn was. ‘Gunnar, wat is er?’ zei ze kortaf.

‘Jij en Henrik moeten onmiddellijk naar Kolmården gaan.’

Mia zuchtte. ‘Waarom dat?’

‘Een man is dood in zijn woning aangetroffen en het klinkt ernstig, Mia. Heel ernstig.’

‘Wat is er met je?’ Officier van justitie Jana Berzelius keek onderzoekend naar Per Åström terwijl ze zijn portiek in de Skomakaregatan in het centrum uit liepen. Hij droeg een lichtblauw kostuum, zijn witte overhemd was opengeknoopt in de hals en het blonde haar hing zoals altijd over zijn voorhoofd.

‘Er is niets met me.’ Per sloeg zijn arm om haar schouders, waarna ze afsloegen naar de Dalsgatan en de poort van Holmentorntorget – de ingang van Industrilandskapet met zijn oude fabrieksgebouwen – passeerden.

Jana voelde de ongerustheid opkomen. Per was de enige man van wie ze ooit had gehouden. Ze hadden een aantal jaren samengewerkt, maar pas een maand geleden had ze zichzelf toegestaan om toe te geven hoeveel hij voor haar betekende. Ze vond het heerlijk om bij hem te zijn, maar in de korte tijd dat ze een stel waren had ze hem nog nooit zo afwezig gezien als nu. Ze was ervan overtuigd dat er iets was gebeurd.

‘Je hoeft niet helemaal mee te lopen naar mijn kantoor,’ zei hij.

Een straatveegmachine kwam brommend dichterbij.

‘Ik pak iedere kans die ik krijg om bij je te zijn,’ zei ze luidkeels om het kabaal te overstemmen.

Dat was waar. Ze had al haar vrije tijd de afgelopen dagen in Pers appartement doorgebracht.

Hij keek naar haar en knikte. ‘Loop ik te snel?’

‘Nee, absoluut niet,’ antwoordde ze.

Jana had aan iedereen verteld dat ze was aangerezen door een fietser terwijl ze aan het joggen was. Zowel Per als de politie wist niets over haar betrokkenheid bij de enorme explosie in het indus-

triegebied die een week geleden had plaatsgevonden. Ze was met een mes gestoken terwijl ze een jongen van een bende probeerde te redden en ze waren beiden ternauwernood levend uit het gebouw gekomen toen de bom detoneerde. De steekwond in haar dijbeen deed nog steeds pijn, maar de andere verwondingen waren inmiddels genezen.

‘Zullen we afsteken over het plein?’ vroeg Per.

Ze knikte en ze liepen naast elkaar over de kinderhoofdjes, langs twee in kostuum geklede mannen die hun telefoon in hun hand hadden en een jonge vrouw met een oranje koptelefoon op en een grote rugzak om. Een gestage stroom auto’s passeerde hen terwijl ze naar de rode voordeur van het advocatenkantoor op het Gamla torget liepen.

‘Ik ben er,’ zei Per.

Jana boog zich naar voren om hem te kussen, maar hij draaide zijn hoofd weg, omhelsde haar stevig en hield haar een tijdje vast.

‘Toch voelt het alsof je iets dwarszit,’ zei ze met een glimlach.

‘Ik heb alleen nogal haast om naar binnen te gaan.’

Jana’s glimlach vervaagde. Ze had zichzelf toegestaan om zich een tijdje gelukkig te voelen. Misschien had ze daarom niet eerder gereageerd? Dat had ze namelijk wel moeten doen. Ze had al veel eerder moeten beseffen dat er iets mis was. ‘Ik wil je niet beschuldigen,’ hield ze hardnekkig vol, ‘maar je bent al sinds vorige week afwezig.’

‘Ik had het een en ander om over na te denken,’ zei hij zachtjes.

‘Zoals wat?’

Per gaf geen antwoord. Jana keek hem onderzoekend aan in een poging hem te doorgronden, maar dat was onmogelijk. ‘Per, vertel gewoon wat er aan de hand is,’ zei ze.

Hij keek naar beneden en haalde diep adem. ‘Zondagavond werd er aangebeld,’ begon hij. ‘Dat was vlak voor het avondeten en ik... ik dacht dat jij het was, maar toen ik opendeed stond hij op de overloop.’

‘Wie?’ vroeg Jana. Ze was bang voor Pers antwoord.

Per keek naar haar met zijn verschillend gekleurde ogen, het ene blauw, het andere bruin gemêleerd. ‘Danilo Peña.’

Hoewel ze erop voorbereid was, verstarde ze.

Danilo.

De man die voortdurend in en uit haar leven bewoog, die haar bloederige verleden deelde en altijd een bedreiging voor haar en Per zou zijn. Ze had zich die avond naar Pers appartement gehaast omdat ze bang was geweest dat Danilo zou opduiken, maar toen ze daar aankwam was Per alleen en gedroeg hij zich zoals altijd, waarna ze haar best had gedaan om het los te laten. 'Waarom heb je dat niet eerder verteld?' Jana's hart bonkte van angst.

'Ik weet het niet.' Per trok zijn stropdas een stukje los, alsof hij zich beschuldigd voelde.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

Hij schudde zijn hoofd. 'Er is niets gebeurd.'

Jana gaf zich niet gewonnen. 'Wat deed hij, wat zei hij?'

'Hij wilde me waarschijnlijk alleen bang maken,' antwoordde Per ontwijkend.

'Waarvoor?'

'Voor jou,' zei hij.

'Voor mij?' Er ging een onaangename huivering door haar lichaam.

'Jij was de officier van justitie tijdens zijn rechtszaak, Jana. Jij hebt ervoor gezorgd dat hij in de tbs-kliniek belandde.'

'Ja, maar –'

'Hij is extreem gewelddadig en hij –'

'Je hoeft je geen zorgen te maken, oké? Danilo en ik hebben niets met elkaar te maken.' Jana beet op haar tong. Ze had veel te snel geantwoord.

Per keek naar haar met een onderzoekende blik die een eeuwigheid leek te duren. Ze moest vechten om zijn blik te beantwoorden. 'Oké,' zei hij uiteindelijk, waarna hij een haastige kus op haar wang gaf. 'We zien elkaar vanavond. Ga nu maar naar het Openbaar Ministerie.'

'Dat doe ik,' zei ze. Toch bleef ze staan en keek ze hem na terwijl hij achter de voordeur verdween. Pas toen die achter hem dichtging draaide ze zich om en liep weg.

2

Inspecteur Henrik Levin stapte uit de auto en keek naar de rode bungalow in het bosgebied Kolmården, dat dertig kilometer buiten Norrköping lag. De woning lag eenzaam op een kleine open plek en was omringd door hoge dennen en dichte sparren. Voor de garage stond een zilverkleurige Audi en hij zag twee reeën bij de bosrand. Het was verbazingwekkend vredig en stil, en als je de versperring en alle politieauto's buiten beschouwing liet was het een prachtige plek. Hij kende het gebied, was hier vaak met Emma en de kinderen naartoe gegaan om bosbessen en paddenstoelen te zoeken. Maar dan waren ze in de buurt van de weg gebleven, want het bos was groot en je kon er gemakkelijk in verdwalen.

'Wat is er aan de hand?' Mia kwam naast hem staan. Ze droeg bij wijze van uitzondering een mooie blouse en een zwarte broek.

'Ik neem aan dat we dat moeten uitzoeken,' antwoordde hij kortaf, waarna hij het portier dichtsloeg.

'Ik bedoel met jou. Wat is er in vredesnaam met jou aan de hand?'

Ze hadden elkaar een week niet gezien of gesproken en nu staaarde ze naar hem alsof ze hem nauwelijks herkende. Hij begreep waarom dat was. Zijn donkerblauwe T-shirt was vormeloos, zijn gezicht was niet geschoren en zijn haar zat in de war. Zelf zag ze er fantastisch uit. Ze had eindelijk liefde gevonden en Henrik wist dat Patrik min of meer bij haar woonde.

Hij schraapte zijn keel. 'Emma had er genoeg van. Dat is wat er aan de hand is.'

'Genoeg waarvan?'

'Laten we het daar straks over hebben,' zei hij toen technisch

rechercheur Anneli Lindgren gebaarde dat ze naar haar toe moesten komen. Ze stond met twee collega's bij de voordeur. In het felle zonlicht waren hun overalls oogverblindend wit.

'Wat hebben we hier?' vroeg Henrik. Hij knikte naar de collega's, beiden mannen van in de dertig.

'Niet veel.' Anneli trok haar mondkapje naar beneden en keek naar hen. Ze had zachte gelaatstreken maar de blik in haar ogen was scherp. 'Het lichaam ligt in de keuken,' zei ze. 'Alles wijst erop dat de overval daar plaatsgevonden heeft. We hebben geen bloedsporen buiten de woning of in de andere kamers aangetroffen. Er is een bewakingscamera, maar die heeft iemand onklaar gemaakt.'

'Zijn we zeker van de identiteit?' vroeg Mia.

Anneli knikte. 'Het slachtoffer heet Erik Johansson, zesenzestig jaar, voormalig onderzoeker bij de politie Kalmar, alleenstaand.'

'En de doodsoorzaak?'

'Dat moet het Forensisch Instituut vaststellen. Het lichaam wordt daarnaartoe vervoerd zodra jullie het gezien hebben. De dader heeft een gat in zijn buik gesneden, waarschijnlijk met een mes en... Ik moet zeggen dat ik nog nooit zo iets gezien heb.' Anneli klonk ontdaan.

Henrik keek weer om zich heen. Het was merkwaardig stil in het bos. Dat waardeerde hij. Het was prettig om geen nieuwsgierige toeschouwers met telefoons bij de versperring te hebben staan en de opdringerige vragen van journalisten te moeten beantwoorden. Maar er was iets aan de plek wat hem niet aanstond en hij kon zijn vinger er niet op leggen wat dat was.

'Wie heeft hem gevonden?' vroeg Mia.

'Sofia Larsson,' antwoordde Anneli. 'Een jonge vrouw die hier was om boodschappen af te leveren. De voordeur was op slot en omdat ze een handtekening nodig had ging ze via de openstaande terrasdeur aan de achterkant van de woning naar binnen om Erik te zoeken, waarna ze hem... inderdaad vond.'

Henrik streek nadenkend met zijn hand over zijn baardstoppels. De dader had eveneens op die manier binnen kunnen ko-

men. 'Was de bezorgster nog aanwezig toen de eerste politieauto arriveerde?'

'Ja,' antwoordde Anneli. 'We weten niet wat ze gedaan heeft – ze herinnert zich zelfs nauwelijks dat ze alarm geslagen heeft – maar ze heeft bloederige schoenafdrukken rond het lichaam achtergelaten. Ze is meteen naar de afdeling Traumazorg gebracht.'

'Kun je iets over het tijdstip zeggen?' vroeg hij.

'Aangezien de rigor mortis volledig ontwikkeld is, gok ik erop dat de moord tien tot twaalf uur geleden plaatsgevonden heeft.'

'Rond tien uur 's avonds dus. Kan het om een vechtpartij gaan die uit de hand gelopen is?'

Anneli schudde haar hoofd. 'Het geweld was onmiskenbaar agressief en concentreerde zich op het hoofd en de buik –' begon ze.

'Iemand was dus woedend op hem,' onderbrak Mia haar. 'Ik bedoel, waarom zou de dader anders vliegen, teken en andere weerzinwekkende insecten trotseren om naar dit eenzame huis in het bos te gaan en hem zo wreed als jij zegt te vermoorden.'

'... maar het slachtoffer heeft geen afweerletsel,' ging Anneli kalm verder. 'We hebben trouwens een pistool op de vloer gevonden, maar het is niet duidelijk of dat van Erik is.'

'Misschien gaat het om een roofmoord,' opperde Mia.

'Dat is ook niet zo,' antwoordde Anneli meteen.

'Waarom niet?' Mia fronste haar voorhoofd. 'Het komt regelmatig voor dat slachtoffers in afgelegen woningen beroofd en vermoord worden.'

'Dat klopt, maar voor zover we kunnen zien is er niets gestolen. De auto staat er nog, zijn telefoon is onder het bureau in de slaapkamer gevonden en ik ben ervan overtuigd dat het om iets anders gaat.'

'Hoe kun je daar zo zeker van zijn?' vroeg Henrik.

'De moord is zoals ik al zei bijzonder wreed, bloederig en...'
Anneli haalde adem. '... er zit een voorwerp in zijn buik.'

'Een voorwerp?' riep Mia. 'Wat voor voorwerp?'

'Dat weet ik nog niet,' antwoordde Anneli ernstig.

Henrik knikte. 'Laat het ons zien.'

Jana zat in haar kantoor in het lichtbruine gebouw in het centrum waar het Openbaar Ministerie was gevestigd. Haar computer stond nog niet aan en de koffie in haar kopje was koud geworden. Ze moest zich op haar werk concentreren, maar het enige waaraan ze kon denken was dat Danilo bij Per langs was geweest.

Ze boog zich over het gepolijste bureau en duwde haar vingers tegen haar slapen. De ongerustheid stroomde door haar lichaam. Tegelijkertijd schaamde ze zich ervoor dat ze Per recht in zijn gezicht had voorgelogen. Ze had echter geen keus gehad. Er was zo veel wat hij niet wist over Danilo en haar, dingen die ze niet kon vertellen.

Onbewust legde ze haar hand onder het haar in haar nek en krabde aan de misvormde letters die in de huid waren gekerfd.

Ker. De godin van de gewelddadige dood.

Zolang ze zich kon herinneren had ze er alles aan gedaan om de inkerving te verbergen en ze was doodsbang dat Per erachter zou komen wat de letters betekenden.

Het enige wat hij over haar achtergrond wist was dat ze in Chili was geboren en dat Karl en Margaretha Berzelius haar hadden geadopteerd in het jaar waarin ze negen was geworden. Hij wist echter niet wat er daarvoor was gebeurd. Hij wist niets over de stinkende container, de reis over de Atlantische Oceaan en de drie mannen die haar en de andere kinderen hadden geselecteerd. Hij wist ook niet dat hun ouders doodgeschoten waren en ze daarna naar een eiland ver buiten de kust van Norrköping waren gebracht, waar ze waren opgeleid tot huurmoordenaars met de bedoeling om een drugssyndicaat te beschermen. Ze had hem ook nooit verteld over de namen die in hun huid waren gekerfd omdat die hen voor altijd moesten herinneren aan wie ze waren en waartoe ze in staat waren.

Jana haalde haar hand van haar nek. Ze had geen schuld aan wat er was gebeurd en het syndicaat was lang geleden opgerold, maar het was onmogelijk om aan Per uit te leggen dat ze ooit was getraind om te doden, dat ze inderdaad had gedood en dat ze nog steeds over de benodigde reflexen en instincten beschikte, ook al waren er zo veel jaren verstreken.

Als de waarheid bekend werd, zou ze niet alleen hém kwijtraken, maar ook haar carrière en haar hele leven.

Er waren maar twee personen die iets over haar bloederige achtergrond wisten. De ene was haar adoptievader. Hij liep het risico om een lange gevangenisstraf te krijgen en zijn goede naam en reputatie als succesvol voormalig procureur-generaal kwijt te raken als bekend werd dat zijn dochter was getraind om het syndicaat dat hij zelf had geleid te beschermen.

De tweede was Danilo. In zijn nek stond eveneens een naam: HADES. De god van de dood.

Op het eiland waren ze als broer en zus geweest. Ze hadden zij aan zij getraind, hadden wapenbeheersing en gevechtstechnieken geleerd. Nu deelden ze hetzelfde gewelddadige verleden, maar verder niets. Zij waren de enigen die de tijd op het eiland hadden overleefd en hij wist hoe belangrijk het voor haar was om hun gezamenlijke achtergrond geheim te houden.

Hij wist ook hoeveel Per voor haar betekende en had daar meerdere keren misbruik van gemaakt, vooral toen hij was aangeklaagd wegens drugssmokkel, ontvoering, poging tot moord en ernstige mishandeling. Per, die destijds als officier van justitie werkte, had de zaak in zijn portefeuille gekregen. Danilo had met zowel dreigementen als geweld geprobeerd hem van de zaak te krijgen, maar Per had dat als een belediging opgevat en had besloten om een lange gevangenisstraf te eisen. Tegelijkertijd had Danilo van Jana geëist dat ze Per als officier van justitie bij de rechtszaak zou vervangen om ervoor te zorgen dat hij een zo kort mogelijke straf zou krijgen.

Jana had geweten dat Danilo het serieus meende.

Toen hij uiteindelijk dreigde om Per te vermoorden had ze actie ondernomen.

Om Pers leven te redden had ze gebruikgemaakt van het feit dat Per de rechtszaak persoonlijk opvatte. Ze had hem gewraakt en had de zaak overgenomen. Hij wist niet waarom dat was, had het als een enorm verraad van haar kant beschouwd en was bij het Openbaar Ministerie vertrokken om in plaats daarvan advocaat te worden. Het deed pijn dat ze hem de waarheid nooit zou kunnen vertellen.

Jana voelde de haat door zich heen stromen als ze dacht aan alle keren dat Danilo had bedreigd haar te ontmaskeren of Per iets aan te doen, en ze wilde niets liever dan zich geen zorgen meer te hoeven maken dat hij hen weer uit elkaar zou drijven.

Ze haalde haar telefoon uit haar zak en belde haar vader, die niet opnam. Daarna belde ze Elin Ronander. Haar telefoon ging twee keer over voordat ze de stem van de huishoudster hoorde: 'Met Elin.'

'Ik moet mijn vader spreken,' zei Jana.

'Hij wil het liefst met rust gelaten worden tijdens zijn ziekenhuisverblijf,' antwoordde Elin verontschuldigend.

'Hij is dus nog in het ziekenhuis?'

'Hij is goed hersteld van de hartaanval, maar blijft nog een paar dagen ter observatie. Ik ga vanmiddag bij hem op bezoek. Wil je dat ik iets tegen hem zeg?'

'Bedankt, maar dat zeg ik liever persoonlijk tegen hem,' zei Jana en ze verbrak de verbinding.

'Jezus.' Mia sloeg haar hand voor haar mond toen ze de oude keuken met de gele jarenvijftigkastdeurtjes in liepen. Henrik en Anneli kwamen naast haar staan. Ze keken een hele tijd naar de dode man op de vloer. Zijn overhemd was opengesneden, zijn buik was in stukken gehakt en één arm lag uitgestrekt in de grote bloedplas op de vloer.

'Erik Johansson is waarschijnlijk bij de keukentafel neergeslagen,' zei Anneli terwijl ze wees. 'Op het tafelblad zit een bloedrige afdruk die zo op het oog door zijn voorhoofd veroorzaakt is.'

Mia keek naar de versleten boerentafel, de omgevallen spijlenstoel en het vest dat een stukje bij het lichaam vandaan op de vloer lag. Daarna keek ze naar het aanrecht en de pan met ingedroogde macaroni die in de gootsteen stond. Ze werd misselijk en wist niet wat ze moest zeggen over het afschuwelijke geweld waaraan de man had blootgestaan.

'Dus Erik is bij de tafel neergeslagen,' herhaalde Henrik. 'Was de klap dodelijk?'

‘Ik denk eerder dat hij aan bloedverlies of shock overleden is,’ zei Anneli. Ze liep naar de dode man toe.

‘Is hij op deze manier aangetroffen?’ vroeg Mia.

‘Ja. Niemand heeft het lichaam nog aangeraakt. We wilden het zoals ik al zei eerst aan jullie laten zien. De dader heeft hem dus midden in de keuken neergelegd, als dat is wat je wilde weten.’

‘Weet je zeker dat het maar één man was en dat het niet door meerdere personen gedaan is?’

‘We hebben twee soorten schoenafdrukken gevonden. De ene is van de bezorgster die hem heeft gevonden en de andere is minstens schoenmaat 45, dus ja, daar ben ik bijna zeker van.’

‘Vingerafdrukken?’ vroeg Henrik.

‘Tot nu toe geen bruikbare,’ antwoordde Anneli. ‘Maar we zijn natuurlijk nog niet klaar. De schoenafdrukken moeten geanalyseerd worden en het wapen moet door het NRC onderzocht worden. We zoeken ook naar bandensporen om te kunnen vaststellen hoe de dader hier gearriveerd is.’

Henrik streek met zijn hand door zijn verwarde haar. ‘Je zei dat er iets in zijn buik zit.’

‘Inderdaad,’ bevestigde Anneli en ze hurkte bij het lichaam. ‘Zien jullie dit?’

Mia en Henrik liepen naar haar toe. Iets wits en harigs was in de buik van de dode man geduwd.

‘Wat is het? Weet je dat?’ vroeg Mia terwijl ze probeerde niet te kokhalzen.

‘Nee,’ antwoordde Anneli. ‘Ik heb geen idee. En ik kan het er niet uit halen, omdat het Forensisch Instituut het lichaam eerst moet onderzoeken.’

Mia keek op toen twee collega’s van Anneli in hun witte overalls de keuken in kwamen. Een van hen had een lijkzak vast. ‘Zijn jullie klaar?’ vroeg hij.

‘We zijn klaar,’ antwoordde Mia. ‘Jullie mogen hem meenemen.’

De overalls ritselden terwijl ze de dode man vastpakten en hem voorzichtig naar de lijkzak droegen. Op het moment dat ze hem neerlegden klonk er een vreemd geluid.

Henrik sperde zijn ogen open. 'Wat is dat voor geluid?'
Anneli fronste haar voorhoofd. 'Ik weet het niet, maar het leek een stem,' constateerde ze.

'Maar waar kwam die vandaan?' vroeg Henrik verder.

Mia slikte moeizaam. 'Van het voorwerp in zijn buik,' zei ze. Ze voelde een ijskoude huivering langs haar ruggengraat gaan.

Eerste druk mei 2023

Oorspronkelijke titel *Björnen sover*

Oorspronkelijke uitgever Norstedts, Stockholm

Copyright © 2022 Emelie Schepp

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagbeeld © Arcangel

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 6395 1

ISBN e-book 978 90 261 6397 5

ISBN luisterboek 978 90 261 6398 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.